ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. 28. ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1896

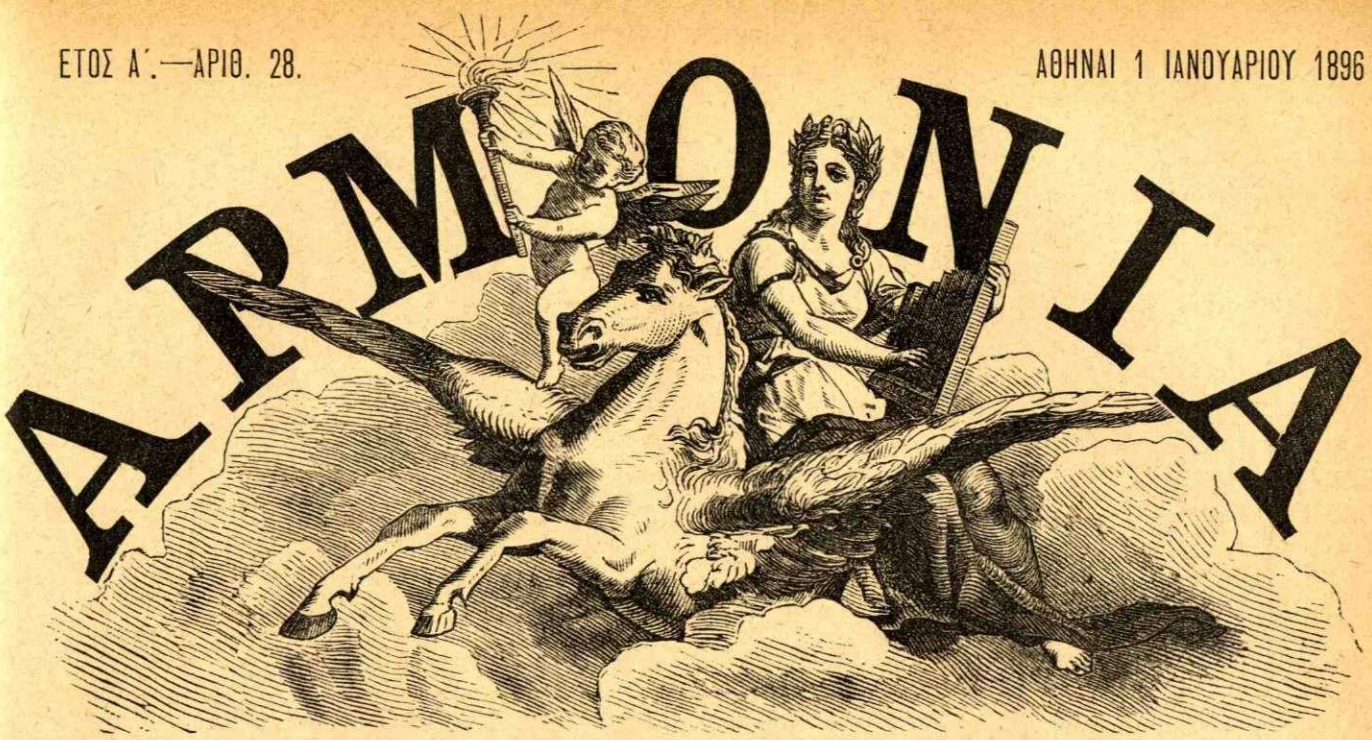

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
90 — Ὁδὸς Αἰόλου — 90

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι. — Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ

1895 ❊ 1896

ΠΡΙΝ ἢ ἀνατείλλῃ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος τὸ νέον ἔτος κομίζον ἐπὶ τῶν χρυσῶν πτερύγων του νέας εὐφροσύνους ἐλπίδας ρίψωμεν ἓν ἔτι βλέμμα ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ὅσον οὔπω μέλλει νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος.

Ὑπῆρξεν ἆρά γε τοῦτο ἀνέφελον καὶ εὐτυχὲς ὡς ἐξ ἀρχῆς ἀμοιβαίως ηὐχήθημεν; Ἐὰν τὴν εὐτυχίαν θελήσωμεν νὰ ἐξαγάγωμεν καὶ ὑπολογίσωμεν ἐκ τῶν μειδιαμάτων ἅτινα διεγράφησαν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χειλέων, ἐκ τῶν εὐφροσύνων παλμῶν οἵτινες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ διατρέξαντος ἔτους ἐδόνησαν τὴν καρδίαν ἡμῶν φεῦ! οὐδείς, ἴσως οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ: *Ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους διετέλεσα εὐτυχής!* Τοῦτον ἄλλως τε θὰ διαψεύσωσι κατηγορηματικῶς τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν νωπὰ ἔτι δάκρυα καὶ οἱ μύχιοι στεναγμοὶ οἵτινες τοσάκις ἀπέπνιξαν τῆς καρδίας τοὺς εὐφροσύνους παλμούς.

Πολλάκις, ναὶ τὸ ἐνθυμούμεθα, ἔκλαυσεν ὁ νοῦς ἄλλοτε ἡ καρδία ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ χείλη . . . .

Ἐδάκρυσεν ἀδιακρίτως ὁ πλούσιος ὁ κυλιόμενος ἐν τῇ ἀφθονίᾳ αὐτοῦ καὶ ὁ πένης ὁ μαστιζόμενος ὑπὸ τῆς στερήσεως. Ποῦ λοιπὸν ἡ εὐτυχία; Ἀκόμη ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς ἐλπίδος!

Καὶ ἰδοὺ πάλιν νέον ἀνατέλλει ἔτος μὲ νέας εὐχὰς μὲ νέας ἐλπίδας συνεπιφέρον ἑκάστῳ τῶν θνητῶν ἐσφραγισμένον τῆς τύχης του τὸν κλῆρον.

Πρὸ τοῦ τρομακτικοῦ ἀγνώστου ὅπερ ἀναπετάννυται ἔμπροσθεν ἡμῶν πρὸ τοῦ ζοφεροῦ μέλλοντος ὅπερ πυκνὸς καλύπτει ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου, θλίβεται καὶ ἀλγεῖ ἡ καρδία ἑκάστου καὶ ὡς πρώτη σκέψις ἀναφαίνεται ἐν τῇ διανοίᾳ ἡ σκέψις τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς ἀφ' ἧς ἀποπνέει ὁ κυριώτερος πόθος τῆς ψυχῆς ὁ διατυπούμενος διὰ τῆς εὐχῆς! **Ἔτη πολλά!** Ἀλλὰ πόθον τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς διαδέχεται πάραυτα ὁ πόθος τῆς *ἀρωδόνου* ὑπάρξεως καὶ τῆς *ἀρέτου* ζωῆς, τὰ δὲ χείλη ὑπείκοντα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς συστέλλονται καὶ αὖθις ὅπως συμπληρώσωσι τὴν προηγηθεῖσαν εὐχὴν διὰ τοῦ χαιρετισμοῦ: **Καλὸν κ' εὐτυχὲς τὸ νέος ἔτος!**

Ἡμεῖς ἀποτεινόμενοι ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἁρμονίας πρὸς τοὺς πεφιλημένους ἡμῶν συνδρομητὰς εὐχόμεθα αὐτοῖς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους, *ἀρώδυνον* ὕπαρξιν καὶ *ἄρετον* ζωήν. Θλίβοντες δὲ ἑκάστου τὴν χεῖρα ἐπαναλαμβάνομεν: **Ἔτη πολλά! Καλὸν καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος!**

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Χρονογραφικῶς ἀνεγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ τὴν κυκλοφορήσασαν ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἐφημερίδων εἴδησιν περὶ ἀποτυχίας τοῦ συμβιβασμοῦ, καίτοι δυσπίστως εἴχομεν πρὸς αὐτήν, ἐφ' ὅσον δὲν προσελάμβανεν ἁρμοδίως τὸν ἐπίσημον τύπον τοῦ γεγονότος. Εὐτυχῶς ἡ ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ ἐθνικοῦ τούτου ζητήματος δυσπιστία τῶν ἀμερολήπτως ἐπιληφθέντων καὶ αὐτῆς μόνης τῆς ἀναγραφῆς τῆς περὶ ἀποτυχίας του φήμης δὲν διεψεύσθη ἐκ τῶν ὑστέρων.

Οὐ μόνον δὲν ἀπέτυχεν ὁ συμβιβασμός,

ἀλλ' οὐδὲ κἂν γνώμη δύναται νὰ ἐξενεχθῇ περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας αὐτοῦ. Ὅ,τι ἐκ τῆς ἐσχάτης ζωηρᾶς ἀνακινήσεως τοῦ ζητήματος προέκυψεν ἀναμφισβήτητον εἶνε ὅτι ὁ συμβιβασμὸς εὑρίσκεται ἐν τῷ ἀρχικῷ ἐκείνῳ σημείῳ, ἐξ οὗ παράτολμον, εἰ μὴ ἀδύνατον, νὰ προεικάσῃ τις τὸ τέρμα. Τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεώς του ἐκτείνονται πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐγκύπτοντος ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ πολυάριθμα, ποικίλα, δυσδιάκριτα. Δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εὐθὺ ἄγουσαν πρὸς τὴν λύσιν, ἀλλ' ἐπίσης πιθανὸν νὰ προσκρούσῃ εἰς σκοπέλους ἀνυπερβλήτους.

Κατ' ἀπόφασιν τῶν κομιτάτων τῶν δανειστῶν τῆς Ἑλλάδος συνέρχονται ταῦτα ἐν Παρισίοις, ὅπως ἄρξωνται σήμερον τῶν περὶ συμβιβασμοῦ διαπραγματεύσεων μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἐγγύτατα ὅθεν κεῖται ὁ χρόνος καθ' ὃν τὸ ἐνδιαφέρον πάντων, ὅσον καὶ ἂν κινῆται ἐκ διαφόρου ἢ καὶ ἀντιθέτου ἐλατηρίου, μέλλει νὰ ἱκανοποιηθῇ.

* *
*

Ἐδημοσιεύθη τὸ Β. Δ. τὸ συγκαλοῦν τὴν Βουλὴν εἰς τακτικὴν Σύνοδον τὴν 8 Ἰανουαρίου 1896. Ἡ βραδύτης τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς δὲν παρῆλθεν ἀπαρατήρητος, ὡς ἦν ἐπόμενον, τοὐναντίον πολλαὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτὴν ἐξηγήσεις καὶ πλείονας προεκάλεσε παρεξηγήσεις, ὁ δὲ ἡμιεπίσημος τύπος δὲν διερμήνευσε τοὺς λόγους, οἵτινες ἤγαγον τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Παραμένει ὅθεν εἰσέτι ἄγνωστος ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς ἐν χρόνῳ, καθ' ὃν τὰ συνταγματικὰ ἔθιμα ἀπαιτοῦσιν ἐψηφισμένον τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ νέου οἰκονομικοῦ ἔτους, τούτου δ' ἕνεκεν καὶ κατακριτέα ἐθεωρήθη ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τῶν ἀκριβολογούντων συνταγματολόγων. Ἂν, ὡς πιστεύεται, ἡ βραδεῖα σύγκλησις τῆς Βουλῆς δὲν ἦνε ἄσχετος πρὸς τὴν βραδεῖαν ἔναρξιν τῶν τοῦ συμβιβασμοῦ διαπραγματεύσεων. εὐκτέον τοὐλάχιστον, ὅπως, ἅμα ὡς ἀναπετασθῶσιν αἱ πύλαι τοῦ ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ἀκουσθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ βήματος τὰ ποθητὰ ἀγγέλματα τῶν τοῦ συμβιβασμοῦ.

* *
*

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων Του ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπένειμεν εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Θ. Δηλιγιάννην τὸν Μεγαλόσταυρον διὰ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα πολλαπλᾶς αὐτοῦ ὑπηρεσίας. Ἡ τιμὴ τοῦ Μεγαλοσταύρου προσήκει εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην δι' ὃν λόγον προωρίσθη ν' ἀπονέμηται αὕτη εἰς τὰ ἐπίλεκτα τῆς Πατρίδος τέκνα, οὐδ' ἐπιτρέπεται νὰ δοθῇ ἄλλη τις ἔννοια εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς τιμῆς ταύτης. Ἐν τούτοις ταὐτοχρόνως, ἀλλ' ἀσχέτως πρὸς τὸν λόγον δι' ὃν ὁ Μεγαλόσταυρος δικαίως ἐκόσμησε τὰ στήθη τοῦ κ. Δηλιγιάννη, διεπιστώθη καὶ τοῦτο, ὅτι ἕνεκα τοῦ παρελθόντος κακῶς ἐξετιμῶντο οἱ δεσμοὶ οἱ συνδέοντες τὸ Στέμμα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Εὐαγόρας.

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Συνεχὴς ἐγένετο συζήτησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, πολλὰ ἐλέχθησαν ὑπὲρ καὶ κατά, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις διάφοροι ἐξήχθησαν λύσεις, ἄνευ σοβαρᾶς σκέψεως ὅμως ὅτι ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι κορυφαία ἔγκειται ἀλήθεια ἐφ' ἧς ὁ χριστιανισμὸς ἐπαναπαύεται.

Ἂν ἤμεθα ἀληθεῖς χριστιανοί, ὑποχρεούμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ πρωτοπλασθεὶς ἄνθρωπος παρήκουσε τὸν ἴδιον αὐτοῦ Δημιουργὸν καὶ Θεόν, καὶ διὰ τῆς ἰδίας παραβάσεως διετάραξε τὴν ὑπερφυσικὴν κατάστασιν ἐν ᾗ ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς ἵνα τοποθετήσῃ αὐτόν. Ὑποχρεούμεθα ἔτι νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πτώσει παρέσυρεν ἅπαντας αὐτοῦ τοὺς ἀπογόνους, ὁ δὲ Θεάνθρωπος Χριστὸς ἀνύψωσεν ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας ἢ μᾶλλον ἀπελύτρωσεν ἡμᾶς ἀποθνήσκων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Πῶς δυνάμεθα νῦν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν πτῶσιν ταύτην καὶ τὸ πταῖσμα ὅπερ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποδίδει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν, λέγων: in quo omnes peccavesunt: πάντες ἥμαρτον ἐν Ἀδάμ, ἐὰν τὸ ἀνθρώπινον γένος σύμπαν ἐκ τοῦ Ἀδὰμ δὲν κατάγεται;

Πρόκειται ἄρα ὑψίστου ἐνδιαφέροντος ζήτημα, ν' ἀποδείξωμεν τὴν ἑνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, καθότι ἡ συζητουμένη ἀλήθεια εἶναι δογματική, ἐφεξῆς δὲ ν' ἀνασκευάσωμεν τῶν νομιζομένων σοφῶν τὰς παραλόγους θεωρίας.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ὑπῆρξαν ὁ πρῶτος ἀνὴρ καὶ ἡ πρώτη γυνή, ἄρα τὸ ἀνθρώπινον γένος σύμπαν ἐξ αὐτῶν μόνον ἀρχικῶς κατάγεται. Τὰ κείμενα τῆς Ἁγ. Γραφῆς εἶναι κατηγορηματικά, ὥστε οὔτε ἐπὶ στιγμὴν ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν τὴν ἐκκρεμότητα τῆς σκέψεως. «Ποιήσωμεν τὸν ἄνθρωπον» γεν. κ. 1, στ. 26 εἶπεν ὁ Δημιουργὸς Θεός, ἐπιπροσθέτων ὁ Θεὸς ἔπλασεν τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, γεν. κ. 1, στ. 27. Μετὰ ταῦτα λέγει, δὲν ὑπῆρχον ἄνθρωποι οὐδαμῶς—καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτὴν (τὴν γῆν) γεν. κ. 2, στ. 5· ἀκολούθως ἐν τῷ ἑβδόμῳ στίχῳ λέγει καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῷ εἰκοστῷ στ. σαφῶς λέγει, τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ' εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. Κατόπιν τόσων κειμένων σαφεστάτων ἐν τῇ ἐννοίᾳ καὶ ἐν ταῖς λέξεσιν, οἱ Προαδαμιαῖοι ἀνασκευάζονται, ἔτι μᾶλλον καθόσον καὶ ἐν τῷ γ' κεφ. τῆς Γεν. μανθάνομεν, ὅτι «ἐκάλεσεν Ἀδάμ, τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ζωή, ὅτι μήτηρ πάντων τῶν ζώντων». Πλὴν τούτων πάντων, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ἐν ὀλίγαις λέξεσι λύει τὴν συζήτησιν κατηγορηματικώτατα λέγων «καὶ ἐποίησεν ἐξ ἑνὸς πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων, κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς».

Καὶ ἵνα μὴ μείνῃ ἴχνος ἢ σκιὰ ἀμφιβολίας ὅτι ὁ πρῶτος οὗτος ἐν τῇ Γραφῇ ἀνὴρ εἶναι ὁ Ἀδάμ, γράφει ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ κ. 15, στ. 45 ὁ Ἀπόστολος «ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν».

Ἅπασαι λοιπὸν αἱ ἐκτεθεῖσαι μαρτυρίαι τῶν Ἁγ. Γραφῶν καταδικάζουσι τὰς μωρὰς θεωρίας τῶν ὑποστηριζόντων ἀνθρώπους προαδαμιαίους ἢ πλειονότητα καταγωγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους.

Πλὴν καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀνατρέπει τοιαύτην γελοίαν πλειονότητα.

Πρῶτος ὁ τολμήσας νὰ ὑποστηρίξῃ πλείονας πηγὰς τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ὑπῆρξεν ὁ Καλβινιστὴς Lapeyrère κατὰ τὸν ιζ' αἰῶνα. Τοιαύτη θεωρία ἐπὶ σφαλερῶν ἐρεισθεῖσα ἀρχῶν, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαφανισθῇ. Κατὰ τὸν ιη' αἰῶνα καὶ πάλιν παρουσιάσθη καὶ ὑπεστηρίχθη ἡ ἤδη ἀνασκευασθεῖσα θεωρία. Οἱ περίφημοι ἐγκυκλοπαιδικοί, παρὰ τὴν αὐθεντίαν τοῦ Buffon σφοδροῦ ἀντιπάλου τούτων, τυφλῶς ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς πλειονότητος τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους. Ὁ ἀσεβὴς Βολταῖρος διὰ λόγους γελοίους καὶ αἰσχροὺς ἀπεπειράθη ἵνα ἐπιρρώσῃ τὴν αὐτὴν θεωρίαν.

Παρὰ ταῦτα πάντα, φαίνεται ὅτι οὐχὶ ὁ ιζ', οὔτε ὁ ιη', ἀλλ' ὁ ιθ' αἰὼν ἐδωρήσατο ἡμῖν τοιούτους παραλογισμούς, τοιαῦτα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας παραληρήματα.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος τῶν ἀποδείξεων ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ὁποίων ἡ ἐν λόγῳ θεωρία ἐξαφανίζεται ὡσεὶ πομφόλυξ πρὸ τοῦ ἀνέμου, ὡσεὶ κηρὸς πρὸ τοῦ πυρός, ἐννοήσωμεν τὰς λέξεις *εἶδος*, *γένος* (race), *ποικιλία*, καθότι ἡ σύγχυσις τῶν λέξεων θὰ ἐπιφέρει κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν ἰδεῶν.

Τὸ εἶδος (espèce) κατὰ τὸν Quatrefages, εἶναι τὸ σύνολον ἀτόμων μᾶλλον ἢ ἧττον ὁμοίων, καταγομένων ἢ δυναμένων νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι κατάγονται ἀπὸ ἑνὸς μόνου ζεύγους ἀρχικοῦ δι' ἀδιακόπου διαδοχῆς οἰκογενειακῆς.

Τὸ γένος, race, εἶναι τὸ σύνολον ἀτόμων ὁμοίων ἀνηκόντων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος προσλαβόντων καὶ μεταδωσάντων διὰ τῆς γεννήσεως τοὺς χαρακτῆρας ἀρχικῆς ποικιλίας.

Ποικιλία, εἶναι τὸ ἄτομον ἢ τὸ σύνολον ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν διακρινομένην ἀπὸ τῶν μορφῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους δι' ἑνὸς ἢ πλειόνων ἐξαιρετικῶν χαρακτήρων.

Ἐὰν τοιαύτας ἀρχὰς ἐφαρμόσωμεν ἐν

τῇ σπουδῇ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ εὕρομεν ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ***ποικιλίας***, φυλὰς διαφόρους, πάντοτε ὅμως ἓν μόνον ***εἶδος***.

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ τοῦ χρώματος διαφορὰ ἡ παρατηρουμένη εἰς τοὺς διαφόρους λαούς, παρὰ λόγον ἔπεισε τινὰς τῶν νομιζομένων σοφῶν, περὶ τῆς πλειονότητος τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους. Καὶ ὅμως τὸ χρῶμα, λευκὸν ἢ μέλαν, σιτόχρουν, ἐλαιόχρουν ἢ τεφροειδὲς οὐδόλως ἀποδεικνύει διάφορον τὴν ἀρχικὴν καταγωγὴν. Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ λευκοῦ ὡς ἡ τοῦ μέλανος ἢ οἱουδήποτε χρωματισμοῦ, σύγκειται κατὰ τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν καὶ μορίων κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν συντεθειμένων.

Παρὰ τοῖς τε λευκοῖς καὶ τοῖς μέλασιν ὁ χρὼς παρουσιάζει τὰ αὐτὰ στοιχεῖα συνεταιριζόμενα ἢ συμπλεκόμενα κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον. Πράγματι ὡς λέγουσιν ὁ Linné, Buffon, Cuvier, Quatrefages καὶ πλεῖστοι ἄλλοι νεώτεροι φυφυσιολόγοι, ἐξεταζομένου τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος, εὑρίσκεται ὅτι σύγκειται ἐκ τριπλοῦ στρώματος· ταῦτα δὲ εἰσὶ τὸ ***δέρμα***, ἡ ***ἐπιδερμὶς*** καὶ τὸ ***μυξῶδες σῶμα***. Προσθέτουσι δέ, ὅτι τὰὐπὸ τὸ δέρμα εἶνε λευκὰ καὶ παρὰ τοῖς μαύροις τῆς Γουϊνέας ὡς καὶ παρὰ τοῖς λευκοῖς τῶν Παρισίων. Ἡ ἐπιδερμὶς καθ' ὁλοκληρίαν εἶνε ὁμοία παρὰ τῇ λευκῇ καὶ Αἰθιοπικῇ φυλῇ, ὡς καὶ παρὰ ταῖς λοιπαῖς· τὸ μυξῶδες σῶμα τέλος τὸ εὑρισκόμενον μεταξὺ δέρματος καὶ ἐπιδερμίδος καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ ἕδρα τοῦ χρωματισμοῦ εἶνε ὅμοιον εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην φυλήν. Κατὰ τὰ προηγούμενα, ὁ διάφορος χρωματισμὸς τῶν φυλῶν, οὐδόλως ἀπαιτεῖ καὶ διαφορὰν ἢ πολλαπλασίασιν τῶν εἰδῶν, καθότι μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης φυλῆς οὐδόλως παρουσιάζονται νέα ὄργανα ἢ στοιχεῖα ὀργανικά.

Σημειωτέον δέ, ὅτι ὁ διάφορος χρωματισμὸς τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων φυλῶν, προέρχεται ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ μέσου, τοῦ ψύχους, τῆς θερμότητος, τοῦ κλίματος, τῶν ἕξεων τοῦ βίου, τῶν γάμων μεταξὺ προσώπων διαφόρου χροιᾶς κ.λ.π.

Πλεῖστα ὅσα πειράματα καὶ δοκιμαὶ ἀπέδειξαν εἰς τοὺς φυσιολόγους ὅτι ὑπὸ τὸν καίοντα ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς μαῦροι ἐγένοντο σχεδὸν λευκοί, λευκοὶ δὲ σχεδὸν μαῦροι. Ὁμοίως δι' ἄλλων πειραμάτων ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ αἰθίοπες τῆς Ἀφρικῆς μετακομισθέντες εἰς Ἀμερικὴν ἀλλάσσουσι χρωματισμόν.

Καὶ ὅμως οἱ τῆς πλειονότητος τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ὀπαδοί, ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν φιλτάτην των θεωρίαν, προβάλλουσιν, ὅτι εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φυλὴν διακρίνεται ἠθική τε καὶ διανοητικὴ ἔκπτωσις, συνεπῶς εἶνε διάφορα εἴδη. Παρὰ τοῖς αἰθίοψι, λέγουσι, τὸ ὄν τὸ σκεπτόμενον μόλις ὑπάρχει. Μάλιστα, παρὰ τοῖς μὴ πεπολιτισμένοις αἰθίοψι, παραδεχόμεθα, προσθέτομεν δέ, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι εἴς τινας χώρας ἔνθα οὐκ ἔτι τὸ φῶς τοῦ εὐαγγελίου εἰσέδυσε καὶ οἵτινες ζῶσι δίκην ἀνημέρων θηρίων καὶ καταβροχθίζουσιν ἀλλήλους, εὑρίσκουσι δὲ βδελυρὰν τέρψιν μεθύοντες ἐκ τοῦ αἵματος τῶν λευκῶν. Πλὴν τί ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν; ὅτι ἡ φυλὴ τῶν μαύρων δὲν εἶνε ἀνθρωπίνη, καὶ ὅτι αὕτη κατάγεται ἐξ ἄλλου εἴδους ἢ καὶ ἡμετέρα; Τοῦτο θὰ ἦτο παραλογισμὸς καθότι δὲν ὑπάρχουσιν οὐσιώδεις διαφοραὶ μεταξὺ αἰθιοπικῆς καὶ λευκῆς φυλῆς.

Πράγματι ἂν ἡ διανοητικὴ κατάπτωσις τοῦ αἰθίοπος ἦτο φυσική, ἔδει ἵνα εὑρίσκηται αὕτη εἰς τὴν σύστασιν τοῦ ἐγκεφάλου. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἐπιστήμονας φυσιολόγους, οὐδεμία διαφορὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν ἐγκεφάλων μαύρου ἢ λευκοῦ.

«Ὁ ἐγκέφαλος, λέγει ὁ σοφὸς Tourens, οὐδεμίαν παρουσιάζει διαφοράν, ἀπολύτως οὐδεμίαν μεταξὺ τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μαύρου» καὶ ἵνα συγχίσῃ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Δαρβινισμοῦ ἐπιπροσθέτει: «Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ αἰθίοπος, ἐξ ἐναντίας, κατὰ πολὺ διαφέρει τοῦ οὐραγκοτάγκου καὶ τοῦ πιθήκου καθ' ὅλα, κατὰ τὸν ὄγκον κατὰ τοὺς λοβοὺς ἢ ἐγκεφαλικὰ ἡμισφαίρια». Ἐπὶ τέλους συμπεραίνει. ὅτι ἡ ἑνότης τῆς διανοίας εἶνε ἡ ἐσχάτη καὶ ὁριστικὴ ἀπόδειξις τῆς ἀνθρωπίνης ἑνότητος». (Eloge de Tiednan).

Οἱ τῆς πλειονότητος τῶν ἀνθρωπίνων εἰδῶν ὀπαδοὶ ἂν θέλωσι νὰ γνωρίσωσι τὰ αἴτια τῆς τε διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως τῆς αἰθιοπικῆς φυλῆς, δέον ἵνα ἀνερευνήσωσιν αὐτὰ εἰς τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς. Καθότι ὡς ἡ ἀρετὴ ἀνυψοῖ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀνθρώπου, τῆς κοινότητος, τοῦ ἔθνους, ὁμοίως τὸ ἐλάττωμα ἐπενεργοῦν κατ' ἀντίθετον τρόπον, παράγει ὡσαύτως ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Ἐπίσης ἡ ἐπίδρασις τοῦ μέσου, τὸ ψῦχος, τὸ κλῖμα, ἡ θερμότης ἐπιδρῶσι εἰς τὸν χρωματισμὸν τῆς φυλῆς, αἱ χονδροειδεῖς ἕξεις καὶ ἐλαττωματικαὶ περιστέλλουσι καὶ ὑποβιβάζουσι τὴν διάνοιαν.

Νέος τις αἰθίοψ, ὁμιλῶ ἐκ πείρας, ὑπεκφυγὼν τοὺς κυρίους του κατέφυγεν εἰς τὸν οἶκον τῶν ἱεραποστόλων ἐν Ἀφρικῇ. Οὗτος ὁ κατὰ πρῶτον παρουσιάσας ὄψιν κτήνους μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου, δὲν ἐβράδυνεν ἵνα ὑποδείξῃ εἰς τοὺς εὐεργέτας αὐτοῦ ὅτι εἶχε πολλὰ προτερήματα· παρατηρήσαντες δὲ οἱ ἱεραπόστολοι τὰς ταχείας αὐτοῦ διανοητικὰς προόδους, τὸν ἀπέστειλαν εἰς τὴν σχολὴν τῆς Προπαγάνδας ἐν Ῥώμῃ, ἵνα διατρέξῃ τὸ στάδιον τῶν ἐκκλησιαστικῶν σπουδῶν καὶ ἀποκαταστῇ βραδύτερον ἱεραπόστολος. Ὁ Αἰθίοψ οὗτος, τὸ πιστεύετε; πρὸς τὸ τέλος τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἐνώπιον τῆς Α. Ἁγ. Πίου τοῦ θ' ὑπεστήριζε φιλοσοφικὴν θέσιν καὶ ἐβραβεύθη διὰ χρυσοῦ μεταλλίου. Ἀποσταλεὶς βραδύτερον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βυρητοῦ, ἵνα ἀκούσῃ τὰ μαθήματα τῆς ἱερᾶς θεολογίας, ἐγένετο ἄξιος τοῦ τίτλου Προλύτης μετὰ βαθμοῦ ἄριστα.

Κατόπιν τόσων ἀποδείξεων καὶ πολυχρονίου πείρας ἀποπειρῶνται ἵνα διαιρῶσι τὴν ἀνθρωπότητα. Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε τέκνα τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, τοῦτο τυγχάνει πανθομολογούμενον, ἔχοντες πάντες μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καταγωγήν, καίτοι δὲ ὑπάρχουσι φυλαὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμέναι, μᾶλλον πεπολιτισμέναι, οὐχ' ἧττον διαμένει ἀείποτε τὸ ἀδιαίρετον καὶ ἑνιαῖον τῆς ἀνθρωπότητος. Δυνάμεθα τέλος νὰ κλείσωμεν τὴν παροῦσαν πραγματείαν ἐπαναλαμβάνοντες τὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ρήματα, ***ἐποίησεν ἐξ ἑνὸς ὁ Θεὸς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος***, συνεπῶς σώζεται ἡ ἑνότης τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους.

Π. Β.

ΟΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΝΟΙ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ[1]

Ἱστορικαὶ σημειώσεις ἀρυσθεῖσαι ἐκ τῶν Ἀρχείων τῶν ἐν Σμύρνῃ Φραγκισκανῶν Πατέρων.

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Τῷ 1816 ὁ Αἰδ. πατὴρ Ciriè ἐγένετο ἡγούμενος τῆς μονῆς τῆς Ἁγ. Μαρίας καὶ τῷ 1822 χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος ἐστάλη εἰς Σμύρνην, ὡς διευθυντὴς τῆς διοικήσεως. Ἐπὶ 14 καὶ πλέον ἔτη ἡ πόλις τῆς Σμύρνης ἔμεινεν ἄνευ ἀρχιεπισκόπου, ὁπότε τὴν 3 Ἰουλίου 1818 ὁ Σεβ. Φραγκισκανὸς M. Louis Cardelli, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν ἐπωνομάσθη ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς. Ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος κατῴκησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ μονῇ τῶν πατέρων, κατόπιν δὲ ἐν μιᾷ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φράγκων. Ἔκτοτε ἡ αὐτὴ οἰκία καθιερώθη ἕδρα τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Σμύρνης. Τῷ 1830 ὁ πατὴρ Albert da Cincoli ἐπεράτωσε τὸ πτωχοκομεῖον τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, τοῦ ὁποίου ὁ Αἰδ. πατὴρ Βοναβεντούρας da Carrasca εἶχεν ἀρχίσει τὴν οἰκοδομὴν τῇ 20 Μαρτίου τοῦ 1826· ἔκειτο δὲ πλησίον τοῦ ὁμωνύμου νοσοκομείου[1].

Ἡ θανατηφόρος χολέρα ἥτις ἐλυμαίνετο τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Πολωνίαν, καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐπέδειξε τὴν ἀπαισίαν αὐτῆς μορφὴν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1631 ἐν Σμύρνῃ. Διηγοῦνται, ὅτι διαρκούσης τῆς ἐπιδημικῆς ταύτης νόσου ἡ πόλις εἶχεν ὄψιν κοιμητηρίου: τὰ ἐργαστήρια, τὰ καταστήματα, τὰ γραφεῖα ἐκλείσθησαν πάντα· παντοῦ ὁ τρόμος, ἡ ἀθλιότης, καὶ ἡ ἐρήμωσις εἶχον στήσει τὸ κράτος των· οἱ κάτοικοι κατέλαβον τοὺς ἀγροὺς ἢ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς ἐξοχάς των· δὲν ἔβλεπέ τις ἐν ταῖς ὁδοῖς εἰ μὴ τοὺς λειτουργοὺς

[1] Τῷ 1822 ᾠκοδομήθη τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγ. Μαρίας πανομοιότυπον τοῦ τῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου τῆς Παδούης.

τοῦ Ὑψίστου καὶ τοὺς γενναίους Φραγκισκανοὺς τρέχοντας εἰς βοήθειαν τῶν ἀσθενῶν. Σεβάσμιοί τινες γέροντες διηγοῦνται ἡμῖν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐπληρώθησαν ἐκ τῶν ἀναφυέντων βρύων καὶ ἄλλων χόρτων μέχρι πάχους τινῶν δακτύλων. Τέλος ἡ ἐπιδημία αὕτη ἐκόπασε κατὰ Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἐν Σμύρνῃ ὑπῆρχον ἄλλοτε δύο ἐφημερίαι· ἡ ἐφημερία τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου, ἡ λεγομένη Γαλλική, καὶ ἡ ἐφημερία τῶν Φραγκισκανῶν. Ἐπὶ Βικεντίου Spaciapietra ἀρχιεπισκόπου Σμύρνης καὶ Ἀποστολικοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἦσαν τρεῖς ἐφημερίαι. Ἡ τρίτη, μητρόπολις καθιερωμένη εἰς τὸν πολυφίλητον ἀπόστολον ἐφημερευομένη δὲ ὑπὸ κλήρου ἀκαμάτου ἤρξατο λειτουργοῦσα ἀπὸ τοῦ 1875. Ἡ δὲ διαίρεσις τῶν δύο ἐφημεριῶν εἰς ἑτέραν τρίτην ἐγένετο τῷ 1874[1].

Τὴν 16 Αὐγούστου 1889 καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Αἰδ. πατέρες εὑρίσκοντο ἐν τῷ ἑστιατορίῳ ἐξερράγη πυρκαϊὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ αὐτῶν· ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ πῦρ περιέβαλεν ἅπασαν τὴν οἰκοδομὴν μεταβαλὸν αὐτὴν εἰς τέφραν. Μόνον οἱ τέσσαρες λίθινοι τοῖχοι ἔμειναν ὄρθιοι, μάρτυρες τῆς καταστροφῆς. Οὐδὲν ἀπέμεινεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἐκτὸς τῶν εἰκόνων τοῦ Ἁγ. ***Νικολάου***, τῆς ***Βαρυπενθούσης Θεοτόκου*** καὶ ἡ θαυμασία εἰκὼν ***τῆς καλῆς συμβουλῆς***. Ὁ λαὸς τῆς Σμύρνης ἀδιακρίτως θρησκεύματος ἔδειξε τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον ἐν τῇ περιπετείᾳ ταύτῃ. Πρὸ πάντων ὅμως ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειαν τοῦ Mr Giammaria, ὅστις κατελήφθη ὑπὸ τῶν φλογῶν γενόμενος παρανάλωμα αὐτῶν.

Ἀπομείναντες ἄνευ ἐκκλησίας οἱ Φραγκισκανοὶ ἐτέλουν πάσας τὰς ἱερουργίας προσωρινῶς ἐν τῷ ἱεροφυλακείῳ. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ, διότι τῇ συνδρομῇ πολλῶν εὐγενῶν προσώπων καὶ πρὸ πάντων τῆς Α. Ἀποστολικῆς Μεγαλειότητος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσὴφ ἀνῳκοδόμησαν τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν μετὰ στέγης σιδηρᾶς. Τῇ 19 Μαρτίου 1891, ἑορτῇ τοῦ μεγάλου πατριάρχου Ἁγίου Ἰωσὴφ ἡ Α. Ε. Σεβ. Α. Π. Τιμόνης ἠυλόγησε τὴν νέαν ἐκκλησίαν καὶ ἐτέλεσε τὴν πρώτην λειτουργίαν ἐν αὐτῇ. Παρίσταντο ἐν τῇ συγκινητικῇ ταύτῃ τελετῇ, ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Αὐστρίας κ. Ῥεμύ, οἱ ἐπισημότεροι τῆς ἐνταῦθα αὐστριακῆς παροικίας καὶ πλῆθος πιστῶν. Κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας μόνον ὁ κύριος βωμὸς ὅλος ἐκ μαρμάρου εἶχε περατωθῇ, οἱ δὲ ἓξ ἄλλοι εἶχον κατασκευασθῇ προσωρινῶς ἐκ ξύλου. Ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν εὑρέθη εἷς θεοσεβὴς, ἵνα ἀνεγείρῃ ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις τὸν βωμὸν τοῦ Ἁγ. Νικολάου· σήμερον ὅμως εὐγενὴς καθολικὸς ἀναλώμασιν αὐτοῦ κατεσκεύασε τὸν βωμὸν τῆς ***βαρυπενθούσης Παναγίας***. Ἤδη ἀναμένουσι τὴν συνδρομὴν ἑτέρων γενναίων ψυχῶν πρὸς ἀνέγερσιν καὶ τῶν λοιπῶν τεσσάρων. Κατὰ τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ἐκάη καὶ τὸ ὡραῖον ἄγαλμα τῆς Ἀμιάντου Μαρίας, ὅπερ ἵστατο ἄνωθεν τοῦ μεγάλου βωμοῦ ἠγαπᾶτο δὲ καὶ ἐτιμᾶτο ὑφ' ἁπάντων τῶν πιστῶν. Τὴν 29 Νοεμβρίου 1891 ἡ Α. Σεβ. Α. Τιμόνης ἠυλόγησεν ἕτερον ἄγαλμα ὅμοιον τῷ πρώτῳ ὅπερ μετὰ πάροδον ἐννέα ἡμερῶν ἐτοποθετήθη ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ κοιλώματι ἄνωθεν τοῦ κυρίου βωμοῦ[1].

Μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἱστορικὰς σημειώσεις γίνεται φανερόν, ὅτι οἱ Φραγκισκανοὶ εἰσὶν οἱ πρῶτοι κληρικοί, οἵτινες ἔζησαν ἐν τῇ πόλει τοῦ μεγάλου μάρτυρος Πολυκάρπου, δύναται δέ τις ν' ἀπαριθμήσῃ τὰς ποικίλας φάσεις τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἐν Σμύρνῃ καὶ πᾶν ὅ,τι ἔπραξαν πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ καθολικισμοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σήμερον ἡ Φραγκισκανικὴ ἀποστολὴ τῆς πόλεως ταύτης ἔχει προεστῶτα τὸν ἀγαθὸν καὶ περίσπουδον πατέρα Caudido da Rovigno τῆς Αὐστρίας. Ὁ κάλλιστος αὐτὸς πατὴρ ἀφίκετο κατ' ἀρχὰς εἰς Κων/πολιν τὴν 28 Νοεμβρίου 1890, ἐν δὲ τῇ Σμύρνῃ τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἀπελθὼν πάλιν εἰς Κων/πολιν τῇ 8 Δεκεμβρίου 1892 ἀπεστάλη εἰς Μυτιλήνην τῇ 21 Ἰουλίου 1892 καὶ ἐπανέκαμψεν ἐν Σμύρνῃ τῇ 24 Νοεμβρίου 1894.

Πολύκαρπος Βεντούρας

[1] Τὴν 29 Ἰουλίου 1880 ἐν Σμύρνῃ ἐγένετο ἰσχυρὸς σεισμὸς ἐξ οὗ πολλαὶ οἰκίαι καθολικῶν ἔπαθον ζημίας μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλας· ἡ ἐκκλησία ὅμως καὶ ἡ μονὴ τῶν Φραγκισκανῶν οὐδὲν ἔπαθον.

[1] Τὸ ἄγαλμα τοῦτο κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Mr. Jean Collina Graziani ἐν Φλωρεντίᾳ, αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις κατεσκεύασε καὶ τὸ πρῶτον.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος τῷ Παστέρ.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς πόλεως Dôle, ἥτις εἶνε γενέθλιος πατρὶς τοῦ μεγάλου Παστέρ, ἐψήφισε πίστωσιν 5000 φρ. ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ δὲ σκοπῷ ἐν Παρισίοις ἐσχηματίσθη μεγάλη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Φέλιξ Φὼρ προέδρου τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας, ἵνα διενεργήσῃ εἰσφορὰς διεθνεῖς διὰ τὸν ἀνδριάντα ἐκείνου ὅστις διεθνεῖς προσέφερεν ὑπηρεσίας.

Ἰταλία καὶ Ἀβυσσινία.

Αἱ Ἰταλικαὶ ἐπικουρίαι καταφθάνουν ἐσπευσμένως εἰς Ἀβυσσινίαν. Μέχρι τοῦδε ἑπτὰ ἀποστολαὶ ἀπὸ 1500—5000 ἀνδρῶν μετὰ πυροβολικοῦ καὶ ἱππικοῦ ἀνεχώρησαν ἐξ Ἰταλίας.

Ἰθαγενεῖς συλληφθέντες αἰχμάλωτοι ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν λέγουν ὅτι ὁ ἐχθρὸς στερεῖται ἐφοδίων καὶ ὅτι ὑπέστη σπουδαίας ἀπωλείας.

Ὁ Μαγκάσας ἐπεχείρησε νὰ προσβάλῃ τὸ Μακαλέ, ἀλλ' εὑρίσκεται ἤδη πλησίον τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸ Ασκιάγκι.

Ἰταλικὴ περίπολος ἀποσταλεῖσα ὑπὸ τοῦ Διοικ. Κασσάλας πρὸς κατασκοπείαν προσέβαλλεν ἐν χωρίον, ὑπερασπιζόμενον ὑπὸ εὐαρίθμου φρουρᾶς Ἀβυσσινῶν, ἥτις τραπεῖσα εἰς φυγὴν ἀφῆκεν εἰς χεῖρας τῶν Ἰταλῶν τὰ πολεμοφόδιά της καὶ εἰκοσιπέντε νεκρούς.

Σοσιαλισταὶ βουλευταὶ ἐν Γερμανίᾳ.

Διάφοροι ἐφημερίδες συντηρητικαὶ καὶ φιλελεύθεροι ὑποβοηθοῦσι τὴν ὑποστηριχθεῖσαν ἰδέαν ὑπὸ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τοῦ βαρώνου Στούσυμ, ἤτοι οἱ σοσιαλισταὶ οἵτινες βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ κόμματος καθὼς ὁ Βέβελ, ὁ Ἄουερ, νὰ ἀποκλεισθῶσι ἀπὸ τὸ Ῥάϊχσταγ.

Γουλιέλμος καὶ Βίσμαρκ.

Κατὰ τὴν «Ἐθνικὴν Ἐφημερίδα» τοῦ Βερολίνου θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἡ τελευταία συνέντευξις τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ Βίσμαρκ ἐν Φριδρισχρούῃ αἰτίαν εἶχε κυρίως τὰ Ἀνατολικὰ ζητήματα. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν συνέντευξιν ἡ ἐφημερὶς τοῦ Βίσμαρκ ἐπαινεῖ, τὸν νόμον ἐξαιρέσεως κατὰ τῶν σοσιαλιστῶν, ἔστω καὶ ἂν ἡ κυβέρνησις φρονῇ ὅτι τοιοῦτο μέτρον θὰ ἐξωθήσῃ τοὺς σοσιαλιστὰς εἰς ἐπανάστασιν.

Ἀπάντησις τοῦ Πάπα.

Δι' ἐπιστολῆς τοῦ καρδ. Ραμπόλλα πρὸς τὸν ἐν Κων/πόλει παπικὸν ἐπίτροπον, δηλοῦται ὅτι εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου θ' ἀπαντήσῃ προσεχῶς ὁ ἴδιος Πάπας, ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδεμία ἀπάντησις γενήσεται ἐπισήμως.

Ἡ χολέρα ἐν Δαμασκῷ.

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐκ Δαμασκοῦ εἰδήσεις ἡ χολέρα ἔλαβεν αὐτόθι μεγάλας διαστάσεις. Τὰ κρούσματα εἶνε ἀναρίθμητα καὶ ἡ νόσος τὴν μεγαλειτέραν θραῦσιν κάμνει εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὴν ἑβραϊκὴν συνοικίαν. Αἱ ἀρχαὶ ἀδυνατοῦσι νὰ προλάβωσι τὴν ἐξάπλωσιν τῆς νόσου, ἐλλείψει τῶν ἀπαιτουμένων μέσων.

Ὁ κώδων *Savoyarde.*

Ὁ εἰς τὸν ἐν Παρισίοις ναὸν τῆς Ἱερᾶς Καρδίας στηθεὶς παμμέγιστος κώδων Savoyarde ἤρξατο κρουόμενος. Ὅταν τελειοποιηθῇ τὸ σύστημα τῆς κρούσεως αὐτοῦ, ὁ ἦχος αὐτοῦ θὰ ἀκούηται εἰς ἀπόστασιν 40 χιλιομέτρων.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Προκειμένου νὰ πραγματευθῶμεν τὸ ἔθιμον τῶν δώρων τοῦ νέου ἔτους, δέον ν' ἀνατρέξωμεν, ἂν ὄχι εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλὰ τοὐλάχιστον εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων. Πράγματι, διαρκούσης τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας εὑρίσκομεν τὰ πρῶτα ἴχνη τοῦ ἐθίμου, καθ' ὅσον οἱ κάτοικοι τῆς ἀθανάτου Πόλεως κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην συνείθιζον νὰ προσφέρωσι τοῖς φίλοις δῶρα, ἅτινα συνίσταντο εἰς διαφόρων εἰδῶν καρπούς, ἤτοι φοίνικας, σῦκα καὶ μικρὰ δοχεῖα μέλιτος. Τὰ δῶρα ταῦτα ἀλληγορικῶς ἐκφράζουσιν εὐχὴν ἵνα οἱ λαμβάνοντες αὐτὰ διέλθωσι τὸ νέον ἔτος γλυκὺ καὶ εὐάρεστον. Εὐτυχὴς ἁπλότης τῶν ἀρχαίων ἐκείνων χρόνων!

Μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον οἱ Ῥωμαῖοι παρῃτήθησαν τῶν πατριαρχικῶν τούτων

ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ

ΕΥΤΥΧΙΑ, τὸ 'ξέρω, σὲ λένε
Ἐγὼ ὅμως δὲν σ' εἶδα ποτέ,
Μαραμένα τὰ χείλη μου κλαῖνε
Ἕως πότε θὰ κλαῖνε γιὰ σέ;

Εὐτυχία, τὸ 'ξέρω, σὲ λένε
Δυστυχῆ ὀνομάζουν κ' ἐμέ,
Μαραμένα τὰ χείλη μου κλαῖνε
Οὔτε σὺ δὲν μὲ εἶδες ποτέ!

Ἰωάννης Μάμος.

παραδόσεων καὶ ἀντικατέστησαν τὰ φιλοδωρήματα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους διὰ δώρων μεγαλειτέρας ἀξίας. Ἐπὶ τοῦ Αὐγούστου, ἡ Γερουσία, οἱ ἱππόται καὶ ὁ ρωμαϊκὸς λαὸς μετέβαινον καθ' ὁμάδας τῇ 1η Ἰανουαρίου, ὅπως εὐχηθῶσι τῷ Αὐτοκράτορι εὐτυχὲς ἔτος, οὗτος δὲ τοὺς ηὐχαρίστει διὰ τὰς εὐχάς των καὶ διένειμεν αὐτοῖς δῶρα σῖτον καὶ νομίσματα. Τιβέριος ὁ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου, φιλάργυρος ὤν, ἀπηγόρευσε τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ συνήθεια τῶν δώρων ἤρξατο αὖθις ἐπικρατοῦσα.

Λέγεται πρὸς τούτοις, ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ λαὸς προσέφερεν εἰς τοὺς Αὐτοκράτορας, ὡς φόρον ὑποταγῆς, ὑπέρογκα χρηματικὰ ποσά, ἅτινα συνήθως ἐδαπανῶντο πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντων τοῖς θεοῖς. Ἐκ τούτου ὁρμώμενοι οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπεδοκίμασαν, οἱ δὲ Χριστιανοὶ κατεδίκασαν καὶ ἀπέρριψαν τὸ ἔθιμον τῶν δώρων ὡς ἀντιχριστιανικόν.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο εὑρίσκομεν ἐν πλήρει διαδόσει ἐπὶ Λουδοβίκου XIV. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει περὶ χρυσοδέτου βιβλίου, ὅπερ ἡ κυρία de Montespan προσήνεγκεν εἰς τὸν ἡγεμονικὸν μνηστῆρά της κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους 1685. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιεῖχε μικρογραφικῶς πάσας τὰς πόλεις τὰς ὁποίας ὁ Λουδοβίκος XIV ἐκέρδησε μαχόμενος κατὰ τῆς Ὁλλανδίας. Ἐὰν ἡ κυρία de Montespan ἠγάπα νὰ δίδῃ δῶρα, ἐπροτίμα ὅμως νὰ λαμβάνῃ τοιαῦτα. Κατὰ 1679, ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως προσφέρει αὐτῇ ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ἀνθοδοχεῖον πεποικιλμένον διὰ χρυσοῦ μετὰ ταινίας ἐκ σμαράγδων καὶ ἀδαμάντων καὶ δύο χρυσᾶ ποτήρια, ὧν τὰ καλύμματα ἦσαν ὁμοίως πεποικιλμένα. Τὸ δῶρον ἐξετιμήθη ἀντὶ δέκα χιλιάδων σκούδων, ποσὸν ὅπερ σήμερον ἰσοδυναμεῖ πρὸς 100,000 φράγκα.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀναφαίνεται αὖθις κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ σήμερον τὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους κατέστησαν ἀναπόδραστος συνήθεια, ἥτις διαδοθεῖσα εἰς σύμπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀνεγράφη μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν ἐκείνων θεσμῶν, οἵτινες καίτοι εἰς οὐδένα κώδηκα ὑπάρχουσι κεχαραγμένοι, οὐχ ἧττον τυγχάνουσιν ἀξιοσέβαστοι καὶ τηροῦνται μετὰ πολλῆς συμπαθείας καὶ εὐλαβείας.

Ἡμεῖς ὅμως εἴμεθα μακρὰν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἀπήτει μόνον φοίνικας, σῦκα καὶ μέλι ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει· τὴν σήμερον γίνεται χάριν αὐτῆς ἀληθὴς σπατάλη. Ἐν γένει προσφέρονται ὡς δῶρα εἰς μὲν τὰς κυρίας τιμαλφῆ κοσμήματα, μυρωδικὰ καὶ ἄνθη, εἰς τὰ κοράσια πλαγγόνες καὶ διάφορα ἀθύρματα, εἰς δὲ τοὺς παῖδας παιγνίδια κατάλληλα πρὸς τὴν ἡλικίαν ἑκάστου. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἄλλους ὑπαλλήλους ἀνάλογον τῇ ὑπηρεσίᾳ ἑκάστου νόμισμα, ἱκανοποιεῖ ἀρκούντως τὴν δικαίαν ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους ἀπαίτησιν αὐτῶν· οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν φορολογίαν ταύτην, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ ἑαυτῷ τὸν τίτλον τοῦ φιλαργύρου.

Ὁ καρδινάλιος Dubois, ἀνὴρ πνευματώδης, εὗρε φρόνιμον δι' ἑαυτὸν νὰ καταργήσῃ τὸ ἔθιμον τῶν δώρων νοῦ νέου ἔτους· νοστιμώτατον δὲ τυγχάνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἱστορικὸν ἐπεισόδιον, ὅπερ ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ φροντιστοῦ του, προσελθόντος ἵνα τῷ προσφέρῃ τὰς εὐχάς του καὶ λάβῃ τὰ ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει δῶρα:

«Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ καρδινάλιος, σοὶ προσφέρω ὡς φιλοδώρημα τοῦ νέου ἔτους, πάνθ' ὅσα μοὶ ἔκλεψες κατὰ τὸ διάστημα τοῦ παρελθόντος». Καλὸν θὰ ἦτο τὰς λέξεις ταύτας νὰ ἐπαναλάμβανον πολλαὶ οἰκοδέσποιναι εἰς τὰς οἰκονόμους των.

Τὸ ἔθιμον τοῦ διανέμειν ἀθύρματα εἰς τὰ πτωχὰ παιδία τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἢ τοῦ νέου ἔτους ὤφειλε νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ πλέον καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν ἐν ᾗ οὐδαμῶς ἐλλείπουσι γενναῖαι καρδίαι καὶ μάλιστα παρὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ. Ἀνακαλέσατε τὴν σελίδα τῶν ἀθλίων, ἐν ᾗ ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ παριστᾷ τὸν Ἰωάννην Valican προσφέροντα πλαγγόνα εἰς τὴν μικρὰν Κοζίτην: Παῖξον τῇ εἶπεν, ἐγχειρίζων αὐτῇ ταύτην. Τὸ δὲ παιδίον ἀπεκρίθη: «Οὐδέποτε ἔμαθα νὰ παίζω!» Ἡ σκηνὴ εἶναι συγκινητικὴ καὶ τὸ γεγονὸς ἀληθές. Ὑπάρχουσιν ὄντως παιδία, ἅπερ ἀγνοοῦσι νὰ παίζωσι, διότι οὐδέποτε εἰς τοὺς γονεῖς των ἐπερίσσευσαν χρήματα, ὅπως τοῖς ἀγοράσωσι τὸ ἐλάχιστον ἄθυρμα· ὑπάρχουσι παιδία τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι δῶρα, δι' ἃ ἀνατέλλει τὸ νέον ἔτος, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀθύρματα εἰς χεῖρας. Λέγεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ πατρίδος· θὰ ἦτο ἀληθέστερον νὰ ἔλεγον, ὅτι τὰ μικρὰ παιδία δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν ἄνευ ἀθυρμάτων.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἰάκωβος Καστέλλης—Μαρία Φράνκ.

Εὐοίωνοι ἐτελέσθησαν χθὲς τὴν πρωΐαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἰακώβου Καστέλλη ἐκ Κων/πόλεως μετὰ τῆς σεμνῆς δεσποινίδος Μαρίας Φράνκ. Τοὺς νεονύμφους ηὐλόγησεν ἐπὶ τοῦτο ἐν Ἀθήναις ἀφιχθεὶς ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς Ἐπίσκοπος Τήνου καὶ Μυκόνου Σεβ. Καστέλλης. Ἐπὶ τῷ αἰσίῳ γεγονότι διαβιβάζομεν τοῖς νεονύμφοις καὶ ταῖς οἰκογενείαις αὐτῶν τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια.

Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων.

Κατ' εἰσήγησιν τοῦ ἐν Ἀθήναις λειτουργοῦντος Ἰταλικοῦ συλλόγου «Ἀλληλοβοηθείας», τῇ προσεχεῖ Πέμπτῃ 2 ἱσταμένου τελεσθήσεται ἐν τῷ ἐνταῦθα καθολικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἐπίσημον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἐν Ἀμπελάζῃ πεσόντων στρατιωτῶν.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι πάντες ἐν γένει οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν συμπολῖται θέλουσιν ἐπωφε-

ληθῆ τῆς εὐκαιρίας ταύτης τοῦτο μὲν ὅπως κατ' ἀξίαν τιμήσωσι τὴν ἀνδρίαν τῆς ἡρωϊκῶς πεσούσης φάλαγγος, τοῦτο δὲ ὅπως διατρανώσωσι τὰς πρὸς τὸ γεῖτον ἔθνος ἀκραιφνῆ αἰσθήματα ὑφ' ὧν διαπνέονται, διαψεύδοντες διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν, ὅσα ἀπὸ σκοποῦ ἐγράφησαν ἐσχάτως ἔν τισι τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, πρὸς χαλάρωσιν τῶν μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας ὑφισταμένων ἀείποτε ἀδελφικῶν σχέσεων.

Ἀρχαιρεσίαι τῆς «Καθολικῆς Ἀδελφότητος».

Περατωθείσης τῆς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ συζητήσεως καὶ ἐγκριθέντος τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιτροπῆς μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ προταθεισῶν τροποποιήσεων, προέβη ὁ Σύλλογος οὗτος ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας αὐτοῦ καθ' ἃς ἐξελέγησαν Πρόεδρος μὲν ὁ κ. Ἀριστείδης Κιάππε, Ἀντιπρόεδροι οἱ κ.κ. Νικόλαος Μαραγκὸς καὶ Ἐρνέστος Πελισσιέ, γενικὸς Γραμματεὺς ὁ κ. Ἀντώνιος Δαργέντας, εἰδικὸς Γραμματεὺς ὁ κ. Θωμᾶς Σκάσσης, Ταμίας ὁ κ. Ἀντ. Ροῦσσος, ἔφορος ὁ κ. Γάσπ. Ἄλβυς καὶ μέλη τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου οἱ κ.κ. Γεώργ. Λίβερτ, Νικ. Δελένδας, Ραφ. Ρώσσης, Νικ. Ξανθάκης καὶ Νικ. Γκάτ.

Μετὰ τὴν τελείαν κατάρτησιν τοῦ σωματείου ὑπεβλήθη ἡ πρότασις ὅπως πρὶν ἢ ὁ Σύλλογος ἐπιληφθῇ τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας ταύτης περιόδου, ἐκφράσῃ τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ λύπην ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς ἱδρύσεώς του μηνῶν ἐπισυμβάντι θανάτῳ τοῦ τέως ἐφημερίου ἀοιδίμου Παύλου Γὰδ καὶ τοῦ συμπαθοῦς καὶ ἀκαταπονήτου γραμματέως Φραγκ. Μαρκόπολι, οἵτινες μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου συνειργάσθησαν ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἐπιδιωκομένου εὐεργετικοῦ σκοποῦ. Μεθ' ὃ ἡ συνέλευσις ἐπιλαβομένη τῆς πρώτης εὐκαιρίας καὶ διερμηνεύουσα τὸ κοινὸν ἁπάντων τῶν μελῶν φρόνημα ἐξεπλήρωσε τὸ θλιβερὸν τοῦτο καθῆκον, ἐκδηλώσασα δι' ἀναστάσεως τὴν βαθυτάτην αὐτῆς θλῖψιν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν δύο πολυτίμων ἱδρυτῶν τοῦ Συλλόγου, ὧν τὴν προσφιλῆ μνήμην θέλει τηρεῖ πάντοτε μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων.

Μετὰ περισσῆς μεγαλοπρεπείας ἐπανηγυρίσθησαν καὶ ἐφέτος ἐν τῷ ἡμετέρῳ καθεδρικῷ ναῷ αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων χοροστατοῦντος τοῦ Παν. ἡμῶν ἀρχιεπισκόπου Δὲ Ἄγγελις. Χορὸς ἐκ καλλιφώνων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αἰδ. δὸν Χρυσ. Σωμμαρίπα ἔψαλλε διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ὁ μουσικοδιδάσκαλος κ. Καμιλλιέρης διὰ τῶν μαγικῶν του δακτύλων κατέθελξε τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

Παπικὸν παράσημον.

Ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Λέων ΙΓ' ἀπένειμε τὸ παράσημον τῶν ἱππότων τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τῷ ἐνταῦθα κ. Γεωργίῳ Μαραγκῷ διὰ τὰς πολλαπλᾶς πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκκλησίαν ἐκδουλεύσεις αὐτοῦ. Τῷ ἐπαξίως τιμηθέντι διαβιβάζομεν τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν.

ΤΟ ΠΙΛΙΚΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

(Διήγημα)

Ἐπλανώμην πεζοπορῶν ἐπὶ τῶν Πυρηναίων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Εἶχον ἀκολουθήσει ἀπὸ πρωΐας ἄγνωστον ἀτραπὸν παρὰ τὸ χεῖλος ψιθυρίζοντος ρυακίου. Ἐνόσῳ δ' ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν, τόσῳ μᾶλλον ἐμεγεθύνοντο αἱ σκιαὶ τῶν ὀρέων ὑψούμεναι ὁλονὲν δίκην γιγάντων καὶ καθιστῶσαι ἔτι ἐπαισθητοτέραν τὴν κόπωσιν εἰς τὰ ἤδη κεκμηκότα μέλη. Ἀνῆλθον ἐπὶ ὑψωμάτων ἀναζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου χωρίδιόν τι, ὅπως ἀποθέσω τὸν ταξειδιωτικόν μου μάρσιπον καὶ ἀναπαυθῶ ὀλίγον· καὶ πράγματι μετ' οὐ πολὺ ἀνεκάλυψα ὄπισθεν ἀποκρήμνου βράχου παρὰ τὴν κατωφέρειαν κομψοὺς ἀγροτικοὺς οἰκίσκους, ὧν ἡ λευκότης συνδυαζομένη πρὸς τὸ βαθυπράσινον τῶν ἀγρῶν ἀπετέλει γραφικώτατον θέαμα.

Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου ἔκειτο μικρὸν ἀλλὰ κομψὸν καὶ καθάριον πανδοχεῖον. Εἰσῆλθον εἰς αὐτό, ἐγευμάτισα μόνος, καθότι σπανίως διήρχοντο ξένοι, ἕνεκα τοῦ ἀποκέντρου μέρους, ἔνθα ἔκειτο τὸ χωρίδιον. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπλησίασα πρὸς τὴν ἑστίαν, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκάθηντο οἱ χωρικοὶ θερμαινόμενοι διὰ τῆς ἐκ ξύλων πυρᾶς, καὶ ἀναμένοντες τὴν ἐπάνοδον τοῦ ξενοδόχου, ὅστις ὢν συγχρόνως καὶ ὁδηγός, εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν πρωΐαν εἰς ἐκδρομήν τινα.

Μεταξὺ τῶν παρισταμένων προσείλκυ-

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

ΚΕΦ. LIX.

Ὅταν καταλήγωμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὴν καλλιτέραν γνώμην ἀνθρώπου, ὃν ἐκρίναμεν ὡς κακὸν ἐκ πρώτης ὄψεως, μᾶς φαίνεται τότε, σπουδάζοντες τὸ πρόσωπόν του, τὴν φωνήν του, τοὺς τρόπους του, ὅτι θ' ἀνακαλύψωμεν προφανῆ σημεῖα τιμιότητος. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶνε ἀληθής; Φρονῶ ὅτι εἶνε φαντασιώδης· διότι αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον, αὐτὴ αὕτη ἡ φωνή, αὐτοὶ οὗτοι οἱ τρόποι μᾶς ἐφαίνοντο πρὸ ὀλίγου προφανῆ σημεῖα ἀπάτης. Ἡ κρίσις ἡμῶν ποικίλλει ἐπὶ τῶν ἠθικῶν ἰδιοτήτων καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπίσης μεταβάλλομεν τὰ συμπεράσματα τῆς φυσιογνωμικῆς ἡμῶν ἐπιστήμης. Πόσα πρόσωπα ἀπολαμβάνουσι τῆς βαθυτάτης ἡμῶν ἐκτιμήσεως, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἀνῆκον εἰς σπουδαίους ἀνθρώπους, οἵτινες οὐδόλως ἤθελόν ποτέ μας φανῇ ἱκανοὶ νὰ μᾶς ἐμπνεύσωσι τὸ σέβας, ἐὰν ἀνῆκον εἰς ἄλλους θνητοὺς καὶ τἀνάπαλιν.

Πολὺ ἐγέλασα ἄλλοτε περί τινος κυρίας, ἥτις, βλεπουσα κεφαλήν τινα τοῦ Κατιλίνου καὶ συγχέουσα τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κολλατίνου ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυψεν ἐν αὐτῇ τὴν βαθεῖαν λύπην τοῦ Κολλατίνου διὰ τὸν θάνατον τῆς Λουκρητίας. Καὶ ὅμως τοιαῦτα ἀπατηλὰ φαινόμενα πολλάκις συμβαίνουσι. Ὄχι ὅτι δὲν ὑπάρχουσι μορφαὶ τιμίων ἀνθρώπων, οἵτινες τελείως παρουσιάζουσιν εἰς τὰ χαρακτηριστικά των τὸν χαρακτῆρα τῆς καλοκἀγαθίας καὶ μορφαὶ κακούργων παριστῶσι τελείως τὸν τοῦ κακουργήματος· ἀλλ' ὑποστηρίζω, ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὧν ἡ ἔκφρασις εἶνε ἀμφίβολος.

Ἐν συνόλῳ ὁ γηρεὸς Σχίλλερ ἤρχιζε νὰ λαμβάνῃ συμπάθειαν παρ' ἐμοί· τὸν παρετήρουν μετὰ περισσοτέρας ἤδη προσοχῆς καὶ ἔπαυσε νὰ μοὶ ἀπαρέσκῃ. Ἀληθῶς εἰπεῖν, εἶχεν εἰς τὴν γλῶσσάν του, ἐν μέσῳ ποιᾶς τινος τραχύτητος, χαρακτηριστικά τινα ψυχῆς ἀνεπτυγμένης.

—Ὅταν ἀπεστρατεύθην δεκανεύς, ἔλεγε, μοὶ ἔτυχεν ἐν τῇ ἀποστρατείᾳ τὸ λυπηρὸν καθῆκον τοῦ δεσμοφύλακος καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει ἐὰν τοῦτο δὲν μοὶ προξενεῖ περισσοτέρους κόπους ἢ οἱ κίνδυνοι τῆς ζωῆς μου εἰς τὰς μάχας.

Μετενόησα διότι πρὸ ὀλίγου τῷ εἶχον ζητήσει νὰ πίω μετὰ τοσαύτης ἐπιτακτικότητος.

—Ἀγαπητέ μου Σχίλλερ, πῷ λέγῳ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ματαίως ζητεῖτε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε· ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσθε καλὸς καὶ ἐπειδὴ περιέπεσα ἤδη εἰς τοσαύτην δυστυχίαν, εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι μοὶ ἔδωσε σὲ ὡς φύλακα.

Ἠκροάσθη τοὺς λόγους μου, ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, εἶτα ἀπεκρίθη φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὡς ἀγαθὸς ἔχων κακήν τινα ἰδέαν:

—Εἶμαι κακός, κύριε· μ' ἔκαμον νὰ ὁρκισθῶ ὅρκον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ παραβῶ ποτέ. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιποιοῦμαι ὅλους τοὺς φυλακισμένους ἀδιακρίτως ὁποίου εἴδους εἶνε, ἄνευ συγγνώμης, ἄνευ συγχωρήσεως διὰ τὰ σφάλματα καὶ πρὸ πάντων τοὺς φυλακισμένους διὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα. Ὁ αὐτοκράτωρ γνωρίζει καλῶς τί κάμνει· ὀφείλω νὰ τὸν ὑπακούσω.

—Εἶσαι ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ θὰ σεβαστῶ ὅ,τι θεωρεῖς ὡς καθῆκον συνειδήσεως. Ἐκεῖνος, ὅστις ἐνεργεῖ ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς συνειδήσεώς του δύναται ν' ἀπατηθῇ, ἀλλ' εἶνε ἁγνὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

—Δυστυχὴς κύριε! κάμε ὑπομονὴν καὶ εὐσπλαγχνίσου με. Θὰ εἶμαι ἀμείλικτος εἰς τὰ καθήκοντά μου, ἀλλ' ἡ καρδία . . . ἡ καρδία εἶνε πλήρης λύπης διότι δὲν δύναται νὰ ἐλαφρύνῃ τοὺς δυστυχεῖς. Ἰδοὺ τί ἤθελον νὰ σᾶς εἴπω.

σαν τὴν προσοχήν μου γυνὴ μεσῆλιξ καὶ μικρὰ δεκαέτις κόρη, ἥτις ἐκ τῆς φυσιογνωμίας ἐφαίνετο θυγάτηρ τῆς ἐν λόγῳ γυναικός.

Ἡ πρώτη ἐκάθητο ἀπομεμονωμένη καὶ ἀκίνητος ἔχουσα προσηλωμένους τοὺς ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς της εἴς τι ὡρισμένον σημεῖον μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἀντελήφθην ἀμέσως ἐκ τῆς στάσεώς της, ὅτι ἡ δυστυχὴς ἦτο παράφρων προσηλοῦσα τὴν προσοχήν της εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ὡς ἂν παρίστατο εἰς ἐνδιαφέρουσαν σκηνὴν τοῦ δράματος τοῦ βίου αὐτῆς. Αἴφνης ἀνεταράχθη ὡς νὰ κατελήφθη ὑπὸ ρίγους, ἡ δὲ θυγάτηρ της, παιδίσκη λεπτοφυὴς καὶ νευρική, ἔρριψε περὶ τὸν τράχηλον τῆς μητρός της τοὺς ἰσχνούς της βραχίονας προσκαλοῦσα ταὐτοχρόνως αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν πυρὰν καὶ ἀκούσῃ τὰς ὡραίας διηγήσεις τῶν χωρικῶν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ οὐδὲν ἤκουεν οὐδὲ προσεῖχεν εἰς τὰς τρυφερὰς θωπείας τῆς θυγατρός της, ἀλλ' ἀποτόμως ἀνανήψασα ἐκ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν ρεμβασμοῦ ἀνετινάχθη σπασμωδικῶς καὶ ἁρπάσασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ τέκνον της *ἐλθέ, τῇ λέγει, Βερναρδέττα μου, ἐλθὲ ἐκεῖ ἐπάνω, ὑπάρχουν ἀκόμη κηλῖδες αἵματος, ἃς ὑπάγωμεν νὰ τὰς καθαρίσωμεν ὁμοῦ.* Καὶ ταῦτα λέγουσα παρέλαβε κάδον πλήρη ὕδατος καὶ σπόγγον καὶ ἐξῆλθε μετὰ τῆς θυγατρός της. Ἀφοῦ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθεν αὐτῆς, παρετήρησα τὴν ξενοδόχον διερωτῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος. Αὕτη δὲ καλῶς ἐννοήσασα μοὶ εἶπε, κύριε, εἶναι ἡ ἀτυχὴς ἀδελφή μου παράφρων ἀπὸ ἐξαετίας, ἡ παραφροσύνη της εἶναι ἥσυχος καὶ διὰ τοῦτο τὴν κρατοῦμεν μαζύ μας, ἡ οἰκία εἶναι ἰδική της, ἡμεῖς δὲ ἤλθομεν ἐνταῦθα ἀφ' ἧς αὕτη παρεφρόνησε.

— Ἀλλά, διέκοψα ἐγώ, ὡμίλησε περὶ αἵματος, ἀναμφιβόλως τὸ αἴτιον τῆς παραφροσύνης θὰ εἶναι στυγερὸν ἔγκλημα.

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα εἶναι θλιβερὰ αὕτη ἡ ἱστορία.

— Εἰμὶ πολὺ περίεργος νὰ μάθω αὐτὴν λεπτομερῶς.

— Ὁ πατήρ μου, ἤρξατο λέγουσα ἡ ξενοδόχος, εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἐγὼ ὑπανδρεύθην εἰς τὰ Κάτω Πυρηναῖα, ἔνθα ὁ σύζυγός μου ἦτο ὁδηγὸς τῶν περιηγητῶν, ἡ δὲ μήτηρ μου ἔμενε μόνη μετὰ τῶν δύο λοιπῶν τέκνων της, τὸν Πέτρον εἰκοσιπενταετῆ καὶ τὴν Ἰωάνναν δεκαεννεαέτιδα. Ἡμέραν τινὰ ἔφθασεν ἐν τῷ χωρίῳ μας νέος τις ὁμῆλιξ τοῦ Πέτρου ἐρχόμενος ἐκ τῶν βορείων Πυρηναίων διὰ νὰ πωλήσῃ τὸ γάλα τῶν αἰγῶν του· ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ ἦλθε μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ μας, εἶδε τὴν ἀδελφήν μου, ἥτις τῷ ἤρεσε πολύ· ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἦν νέος καθὼς πρέπει, εὐειδὴς καὶ μὲ πουγγίον πλῆρες χρημάτων ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του, τῇ συναινέσει πάντων ἠρραβωνίσθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος, ὅτε ἐξερράγη ὁ μετὰ τῆς Πρωσσίας πόλεμος· ὁ Πέτρος μετὰ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του Φερδινάνδου ἐκλήθησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐν τῷ αὐτῷ συντάγματι καὶ ἀνεχώρησαν ὡς ἀδελφοί, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπεφασίσθη νὰ γείνῃ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου. Ἡ μήτηρ ἐλάμβανε κατ' ἀρχὰς ἐπιστολάς, κατόπιν ὅμως ἐστερήθη ἐντελῶς εἰδήσεων. Ἴσως ἡ συγκοινωνία διεκόπη; ἴσως οἱ νέοι ἐφονεύθησαν; ἠγνόει ἀτυχῶς.

Εἶχον ἤδη περιβληθῆ πένθιμα ἐνδύματα, ὅτε ἐσπέραν τινὰ εἶδον τὴν θύραν ἀνοιγομένην καὶ τὸν Φερδινάνδον εἰσερχόμενον μόνον! Διηγήθη οὗτος, ὅτι εἶχον ἀμφότεροι τοποθετηθῆ σκοποὶ εἰς λίαν ἐπικινδύνους θέσεις καὶ ὁ Πέτρος καιρίως βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας ἐξέπνευσεν. Πρὶν ὅμως παραδώσῃ τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Πλάστην μοὶ ἐνεπιστεύθη τὸ πιλίδιον τοῦτο, ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, ὡς ὕστατον ἐνθύμιον αὐτοῦ. «Πήγαινε, Φερδινάνδε, μοὶ εἶπε, πήγαινε καὶ ἔσο τέκνον τῆς μητρός μου ἀντ' ἐμοῦ, νυμφεύσου τὴν ἀδελφήν μου καὶ γείνου στήριγμα τῆς οἰκογενείας μου.»

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰωάννας, γάμοι ἄνευ χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, ἄνευ ᾀσμάτων καὶ χοροῦ. Ἰδίως ὁ Φερδινάνδος ἐφαίνετο ὑπερμέτρως δύσθυμος καὶ μελαγχολικός. Εἶχον παρέλθει δέκα μῆνες ὅτε ἡ Ἰωάννα ἔτεκε τὴν Βερναρδέτταν της. Τὰ ἔτη διέρρεον γοργῶς καὶ μετὰ ποιᾶς τινος εὐτυχίας. Ἄνωθεν τῆς ἑστίας μεταξὺ τῆς μαχαίρας καὶ τοῦ ὅπλου, ἅτινα ἐχρησίμευον διὰ τὸ κυνήγιον τῶν αἰγάγρων εἶχε τοποθετηθῆ τὸ πιλίκιον τοῦ Πέτρου, ὁσάκις δὲ τὰ βλέμματα τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ ὑγραίνοντο ὑπὸ δακρύων· ἐνῷ ὁ Φερδινάνδος ἐφαίνετο ἐνοχλούμενος ὑπὸ τοῦ πιλικίου

Εἴμεθα ἀμφότεροι λίαν συγκεκινημένοι. Μὲ παρεκάλεσε νὰ εἶμαι ἥσυχος, νὰ μὴ ὀργίζωμαι ὡς πράττουσι πολλάκις οἱ κατάδικοι καὶ νὰ μὴ τῷ ἀντιλέγω ἂν μὲ μεταχειρίζηται ἀποτόμως.

Ἔλαβεν εἶτα ὕφος πλῆρες τραχύτητος θέλων τοιουτοτρόπως νὰ μοὶ ἀποκρύψῃ μέρος τῶν συμπαθητικῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων καὶ μοὶ εἶπε:

—Πρέπει νὰ πηγαίνω.

Εἶτα ἐπανῆλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἠρώτησε πρὸ πόσου καιροῦ ἔθηγον τόσον κακῶς καὶ ἐξερράγη εἰς βλασφημίας κατὰ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις δὲν ἤρχετο τὴν ἑσπέραν νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

—Ὁ κύριος ἔχει δυνατὸν πυρετόν, προσέθηκε· καταλαμβάνω ἐγώ. Ἴσως θὰ εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ ἀχυρόστρωμμα· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἰατρὸς δὲν τὸ διέταξε, ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τοῦ τὸ δώσωμεν.

Ἐξῆλθε, ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, καὶ ἐγὼ ἐξηπλώθην ἐπὶ τῶν σκληρῶν ἐκείνων σανίδων μετὰ φοβεροῦ πυρετοῦ καὶ μετὰ μεγάλου πόνου εἰς τὸ στῆθος, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀπηλπισμένος, ὀλιγώτερον ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων, ὀλιγώτερον μεμακρυσμένος τοῦ Θεοῦ.

ΚΕΦ. LX.

Τὴν ἑσπέραν ἦλθεν ὁ ἐπιθεωρητής, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σχίλλερ, ἑνὸς ἑτέρου δεκανέως καὶ δύο στρατιωτῶν ὅπως ἐνεργήσῃ ἐπιθεώρησιν.

Τρεῖς ἐπιθεωρήσεις καθ' ἡμέραν ἦσαν διατεταγμέναι· μία τὴν πρωΐαν, μία τὴν ἑσπέραν καὶ τρίτην τὸ μεσονύκτιον. Ἐπεθεωροῦντο ὅλαι αἱ γωνίαι τῆς φυλακῆς μετὰ μεγίστης λεπτομερείας· εἶτα οἱ κατώτεροι ἐξήρχοντο καὶ ὁ ἐπιθεωρητής. (ὅστις οὐδέποτε ἔλλειπε τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν) παρέμενεν ἐπί τινας στιγμὰς ὅπως συνομιλήσῃ μετ' ἐμοῦ.

Τὴν πρώτην φορὰν ὅτε εἶδον νὰ εἰσέλθῃ ἡ μικρὰ αὕτη ἑνωμοτία, παράδοξος ἰδέα μοὶ ἐπῆλθεν, ἀγνοῶ εἰσέτι τὰς συνηθείας ταύτας καὶ ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πυρετοῦ μου, ἐφανταζόμην ὅτι ἤρχοντο νὰ μὲ δολοφονήσωσι καὶ ἥρπασα τὴν παρ' ἐμοὶ εὑρισκομένην ἄλυσσον ὅπως θραύσω τὴν κεφαλὴν τοῦ πρώτου ὅστις θὰ ἐπλησίαζε,

—Τί κάμνεις; μοὶ λέγει ὁ ἐπιθεωρητής· δὲν ἐρχόμεθα νὰ σὲ κακοποιήσωμεν· εἶνε ἐπίσκεψις κανονισμένη δι' ὅλας τὰς φυλακὰς καὶ χρησιμεύει διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι τὰ πάντα εἶνε ἐν τάξει.

—Ἀνεχαιτίσθην· ὅταν δὲ εἶδον τὸν Σχίλλερ νὰ προχωρῇ πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μοὶ τείνῃ φιλικῶς τὴν χεῖρα, τὸ πατρικὸν αὐτοῦ ὕφος μοὶ ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην· ἄφησα τὴν ἄλυσσον καὶ ἔλαβον τὴν χεῖρά του μεταξὺ τῶν ἰδικῶν μου.

—Ὦ! πόσον καίει! λέγει εἰς τὸν ἐπιθεωρητήν· δὲν ἠμποροῦμεν τοὐλάχιστον νὰ τοῦ δώσωμεν ἓν ἀχυρόστρωμμα;

Προέφερε τοὺς λόγους τούτους μετ' ἐκφράσεως εὐσπλαγχνίας τόσον ἀληθοῦς καὶ μεστῆς ἀγάπης. ὥστε συνεκινήθην.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μοὶ ἔψαυσε τὸν σφιγμὸν καὶ μὲ ἐλυπήθη· ἦτο ἄνθρωπος μὲ εὐγενεῖς τρόπους, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποφασίσῃ περὶ οὐδενὸς ὁ ἴδιος.

—Ἐδῶ εἶνε ὅλα αὐστηρὰ καὶ δι' ἐμὲ ἀκόμη, λέγει. Ἐὰν δὲν ἐκτελέσω κατὰ γράμμα ὅ,τι εἶνε διατεταγμένον, κινδυνεύω νὰ ἐκδιωχθῷ ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

Ὁ Σχίλλερ ἐμήκυνε τὰ χείλη καὶ θὰ ἐστοιχιμάτιζον ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτόν:—Ἐὰν ἤμην ἐπιθεωρητὴς δὲν θὰ ἐφοβούμην μέχρι τοιούτου σημείου τὸ ν' ἀποφασίσῃ περὶ πράγματος δικαιολογουμένου ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τόσον ἀκινδύνου διὰ τὴν συντήρησιν τῆς μοναρχίας οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκλειφθῇ ὡς μέγα παράπτωμα.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, ἡ καρδία μου, ἥτις ἀπό τινος χρόνου οὐδὲν βαθὺ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἠσθάνετο, συνεκινήθη καὶ προσευχήθην. Προσηυχήθην ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σχίλλερ καὶ προσέθηκα:—Εἴθε, ὦ Θεέ μου, νὰ γνωρίζω νὰ εὕρω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους χάρισμά τι, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ κάμῃ νὰ τοὺς ἀγαπῶ. Δέχομαι ὅλας τὰς λύπας τῆς φυλακῆς· ἀλλά, ὦ Θεέ μου! νὰ δυνηθῶ ν' ἀγαπῶ! Θεέ μου! ἀπάλλαξόν με ἀπὸ τὴν λύπην ἣν αἰσθάνομαι τοῦ νὰ μισῶ τοὺς ἐμοίους μου!

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἤκουσα κρότον βημάτων εἰς τὸν διάδρομον, αἱ κλεῖδες ἔτριζον ἐντὸς τῶν κλείθρων καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη. Ἦτο ὁ δεκανεὺς μετὰ δύο φρουρῶν πρὸς ἐπιθεώρησιν.

—Ποῦ εἶνε ὁ γηραιός μου Σχίλλερ; ἐρωτῶ δι' ἱκετευτικοῦ τόνου.

Εἶχε σταθῇ εἰς τὸν διάδρομον.

—Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι, ἀπήντησε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΩΝ		ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ		
Ἰανουάριος.				**Δεκέμβριος.**
Ἡ Περιτομὴ τοῦ Κ. Η. Ι. Χρ. Ἀργία	1	Τετάρτ.	20	Προεόρτια Χριστουγέν., Ἰγνατίου Θεοφ.
Μακαρίου ἡγουμ. Ἀλεξανδρείας.	2	Πέμπτ.	21	Ἰουλιανῆς μάρτυρος.
Γενοβέφης παρθένου.	3	Παρασ.	22	Ἀναστασίας μάρ. τῆς Φαρμακολυτρίας.
Τίτου Ἐπισκόπου.	4	Σάββ.	23	Τῶν ἐν Κρήτῃ 10 μαρτύρων.
Τελεσφόρου Πάπα Ῥώμης. Παραμονή.	5	Κυριακ.	24	Παραμονὴ Χριστουγέν., Εὐγενίας ὁσιομ.
Τῶν Θεοφανείων. Ἀργία.	6	Δευτέρα	25	Ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Κ. Η. Ι. Χ.
Λουκιανοῦ ἱερομάρτυρος.	7	Τρίτη	26	Σύναξις Θεοτόκου καὶ Εὐθυμίου ἱερομ.
Σεβερίνου ἡγουμ. καὶ Θεοφίλου διακ. μ.	8	Τετάρτ.	27	Στεφάνου ἀρχιδιακόνου μάρ.
Κέλσου καὶ Ἰουλιανοῦ μαρτύρων.	9	Πέμπτ.	28	Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μαρτ.
Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης καὶ Νικάνωρος μαρτύρου.	10	Παρασ.	29	Τῶν ἐν Βηθλεὲμ ἀναιρεθέντων 14 χιλιάδων νηπίων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς ἔτη πολλά.
Ἐκ τῆς πολιτικῆς ὑπὸ Εὐαγόρου.
Ἡ ἑνότης τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ὑπὸ Π.Β.
Οἱ Φραγκισκανοὶ ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ Πολυκάρπου Βεντούρα.
Ὁ ἔξω κόσμος.
Στὴν εὐτυχία, ποίησις ὑπὸ Ἰωάννου Μάμου.
Τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιᾶς.
Κοινωνικαὶ Εἰδήσεις.
Τὸ πιλίκιον τοῦ Πέτρου.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἡμερολόγιον.

καὶ ἐπέμεινε νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ τεθῇ εἰς ἄλλο μέρος.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ γραῖα μήτηρ τοῦ Πέτρου ἀναμένουσα τὰ τέκνα της διὰ τὸ δεῖπνον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἀρμαρίου τὸ πιλίκιον καὶ τὸ περιειργάζετο, ὅτε αἴφνης ἀνακαλύπτει τεμάχιον χάρτου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ της. Ἰδοὺ τὸ χαρτίον, ὑπέλαβεν ἡ ξενοδόχος, ἀναπτύσσουσα χάρτην πεπαλαιωμένον· ἐπλησίασα πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἑξῆς.

«Πέμπτην πρωΐαν

«Μῆτέρ μου, ἀδελφή μου. Ἆ! διατί » νὰ μὴ ἀνακαλύψω χθὲς τὴν εἴδησιν ἐνῷ » ἠδυνάμην νὰ σᾶς μεταδώσω αὐτὴν ἀσφα- » λῶς. Σήμερον οἱ Πρῶσσοι μᾶς ἐπολιόρ- » κησαν καὶ αὔριον θὰ κτυπηθῶμεν μετ' » αὐτῶν, μοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ » σᾶς στείλω τὸ παρόν· ὁ Φερδινάνδος εἶ- » ναι κακοῦργος, τὸ ἔμαθον ἐκ τοῦ χωρίου » του, τὸ κακούργημά του καίτοι βεβαιό- » τατον δὲν ἀπεδείχθη ἐν τῷ δικαστηρίῳ » ἐλλείψει πειστηρίων. Ἐνθυμεῖσθε τὸ μέγα » πουγγίον πλῆρες χρημάτων τὸ ὁποῖον » ἔφερε μετ' αὐτοῦ; Προσέξατε ἡ Ἰωάννα » δὲν πρέπει νὰ συζευχθῇ αὐτὸν τὸν λη- » στήν. Ἆ θεέ μου! πῶς νὰ σᾶς τὸ ἀναγ- » γείλω! Ὁ θεὸς εἶναι καλὸς καὶ θὰ μοὶ » δώσῃ ἓν μέσον οἱονδήποτε.

«Πέμπτην μεσημβρίαν

« Ὡμίλησα εἰς τὸν Φερδινάνδον περὶ τῆς » εἰδήσεως ταύτης καὶ μοὶ ἠρνήθη, ἀλλ' » ὠχρίασε καὶ ἐθορυβήθη. Ἐπροσποιήθην » ὅτι τὸν ἐπίστευσα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀποχω- » ριζόμενος μοὶ ἔστρεψε βλέμμα βλοσσυρὸν » καὶ ἐκδικητικόν. Αὔριον θὰ πολεμήσωμεν.

«Πέμπτην ἑσπέρας

« Ἐτέθην σκοπός, εἶμαι πλησίον τῶν » Πρώσσων (ἐνταῦθα ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐρ- » ρυπασμένη δι' αἵματος καὶ αἱ λοιπαὶ γραμμαὶ ἦσαν ἡμιεσβεσμέναι ὡσεὶ διὰ χειρὸς τρεμούσης γεγραμμέναι) . . . « ὁ » Φερδινάνδος ἦν ἐπίσης σκοπὸς εἰς μικρὰν » ἀπόστασιν ὄπισθεν φράκτου· μὲ ἐφόνευσε » διὰ σφαίρας. Εἶμαι ἐπιθάνατος. Τὸ γραμ- » μάτιον τοῦτο θὰ ἐσωκλείσω ἐντὸς τοῦ » πιλικίου μου. Θὰ ζητήσω συγγνώμην » ἀπὸ τὸν Φερδινάνδον διότι τὸν ὑποψιά- » σθην, θὰ προσποιηθῶ ὅτι πιστεύω ὅτι » ἀποθνήσκω ἀπὸ ἐχθρικὴν σφαίραν, καὶ » θὰ τῷ εἴπω νὰ σᾶς φέρῃ τὸ πιλίκιον εἰς » ἀνάμνησίν μου. Ὑγίαινε μῆτέρ μου. » Ὑγίαινε ἀδελφή μου, μὴ συζευχθῇς τὸν » Φερδινάνδον . . . .»

— Καὶ ὅμως, προσέθεσεν ἡ ξενοδόχος, τὸ γραμμάτιον δὲν ἀνεκαλύφθη ἐγκαίρως καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐνυμφεύθη τὴν Ἰωάνναν· ὅταν δὲ ἡ μήτηρ μου ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γραμματίου ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς ἑαυτῆς. Συγχρόνως εἰσήρχετο ὁ Φερδινάνδος· ὁποία κρίσιμος στιγμή! Ἀγνοοῦμεν ποίας φράσεις ὀργῆς ἀντήλλαξαν μεταξύ των, τί εἴδους πάλη ἐμεσολάβησε, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ μήτηρ ἀπεθηριώθη, ἀφήρπασε τὸ κρεμάμενον ὅπλον καὶ κατέφερεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Φερδινάνδου διασχίσασα αὐτὴν εἰς δύο, συγχρόνως ἐνέπηξεν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν κυνηγετικὴν μάχαιραν καὶ ἐξέπνευσε καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο ἡ θυγάτηρ της κρατοῦσα τὴν Βερναρδέτταν. Ἔκτοτε ἀπώλεσε τὰς φρένας ἡ Ἰωάννα καὶ καθημερινῶς εἰσήρχετο εἰς τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ δωμάτιον προσπαθοῦσα διὰ τοῦ σπόγγου νὰ ἀποπλύνῃ τὸν ρύπον τοῦ αἵματος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ συζύγου της.

Ἀπεσύρθην ἔντρομος εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐνῷ ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἤκουον τῆς φρενοβλαβοῦς ἀποτεινούσης φράσεις ἀσυναρτήτους εἰς τὸ θυγάτριόν της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΑΛΕΖΙΟΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πραξιτέλους Ἀριθ. 8.

ΠΑΥΛΟΣ ΤΣΙΛΙΑΣ
ΠΙΛΟΙ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 112

ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΑΙ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΥΛΟΥ Α. ΔΑΚΕΣΣΙΑΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 48

Μεγάλη συλλογὴ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κοσμημάτων, ἀντικείμενα νεωτερισμοῦ, ἀδάμαντες, μαργαρῖται καὶ πολύτιμοι λίθοι χονδρικῶς, κηροπήγια, μαχαιροπήρουνα, κοχλιάρια, δίσκοι, δοχεῖα γλυκοῦ κτλ. ἀργυρᾶ, ἐπίχρυσα καὶ ἐπάργυρα ἐπὶ λευκοῦ μετάλλου, **μεγάλη ἐκλογὴ ὡρολογίων ἐκ χρυσοῦ ἀργύρου καὶ νίκελ** τελειοτάτου συστήματος χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, εἰδικότης ὡρολογίων διὰ κυρίας, ὡρολόγια τοίχου, ἐξυπνητήρια κλπ.

ΙΩ. ΜΑΚΡΥΩΝΙΤΗΣ
ΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 30

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΠΕΛ
90. — Ὁδὸς Αἰόλου — 90.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΑΡΓΕΝΤΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ὁδὸς Βουλῆς Ἀριθ. 8.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΞΑΝΘΑΚΗΣ
Ὀδοντοϊατρὸς
47 — Ὁδὸς Πραξιτέλους — 47.
Δέχεται ἐπισκέψεις ἀπὸ τὰς 9—12 π. μ. καὶ 2— 6 μ. μ.

ΟΘΩΝ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
Ἅπαντα τὰ εἴδη τῆς Ῥαπτικῆς.
77 — Ὁδὸς Κολοκοτρώνη — 77

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ καὶ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—1077.